

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: C. S.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2016, čj. KUZZ-53901/2016, sp. zn. KUSP-25341/2016/DOP/BI,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

1. Magistrát města Zlína, Odbor občansko-správních agend (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 23. 2. 2016, čj. MMZL 024464/2016, uložil žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000

Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto deliktu se měl dopustit dne 8. 2. 2014 v 7:44 hodin, když bylo zjištěno překročení rychlosti neznámým řidičem o nejméně 23 km/h v úseku, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem a vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí magistrátu tak, že blíže vymezil místo spáchání protiprávního jednání a doplnil tovární značku vozidla, jehož je žalobce provozovatelem. Zároveň uvedl správný odkaz na právní ustanovení, dle kterého byla ukládána sankce. Ve zbytku rozhodnutí potvrdil.
3. Pro úplnost shrnutí vývoje správního řízení je třeba dodat, že rozhodnutí magistrátu nejprve předcházelo vydání příkazu ze dne 25. 11. 2014, čj. MMZL 177415/2014, proti kterému žalobce podal odpor. Dále mu předcházelo rozhodnutí magistrátu o správním deliktu provozovatele vozidla ze dne 6. 8. 2015, čj. MMZL 097452/2015, které bylo zrušeno žalovaným z důvodu absence ústního jednání.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. V žalobě ze dne 29. 9. 2016 žalobce uvedl, že mu byla před zahájením řízení doručena výzva, na jejímž základě sdělil totožnost řidiče, který řídil vozidlo. Magistrát zjistil, že tento řidič v mezidobí zemřel, s čímž se spokojil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Magistrát tedy neprovedl dostatečné kroky ke zjištění osoby řidiče. Neměl na zjišťování pachatele rezignovat pouze z důvodů, že zemřel.
5. V odůvodnění žalovaného je uvedeno, že osoba řidiče musela být sdělena účelově, což se neobjevuje v rozhodnutí magistrátu. Zároveň mělo být v takovém případě zahájeno řízení o správním deliktu dle § 125c odst. 2 pro porušení ustanovení § 10 písm. d) zákona o silničním provozu.
6. Žalobce se o neakceptaci svého sdělení dozvěděl až z vydaného příkazu, kterým bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Nemohl již tudíž předložit žádné důkazy na podporu svého tvrzení. V napadeném rozhodnutí je dále uvedeno, že žalobce nevysvětlil okolnosti zapůjčení vozidla, což mu nemůže být kladeno k tíži.
7. S ohledem na uvedené měla věc být odložena dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), jelikož pachatel v mezidobí zemřel. Z tohoto důvodu nebylo možné zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
8. Dále žalobce argumentoval tím, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen a odkázal na příslušnou metodiku Ministerstva dopravy a rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové.
9. Závěrem žalobce uvedl námitky ohledně neústavnosti úpravy správního deliktu provozovatele vozidla.
10. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

11. V podání doručeném dne 23. 2. 2017 žalovaný uvedl, že jméno řidiče pana T. je zmocněncem žalobce zneužíváno opakovaně, tudíž toto tvrzení žalobce považoval za účelové. Považoval za absolutně neuvěřitelné, že by pan T. řídil nejen po Zlínském kraji vozidla různých provozovatelů, přičemž by s nimi páchal dopravní přestupky a tito provozovatelé by byli vždy zastoupeni společností FLEET Control, s. r. o. V této souvislosti poukázal na to, že se jedná o běžnou obstrukční taktiku daného zástupce, který označuje jednak osoby zemřelé, tak také řidiče s pobytem v zahraničí (ať již fiktivní nebo skutečně existující). Žalovaný jako odvolací orgán byl v tomto směru oprávněn doplnit argumentaci magistrátu.
12. Podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu podle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu nebyly splněny.
13. Dále žalovaný uvedl, že v posuzované věci došlo k prodloužení jednoleté prekluzivní lhůty, tudíž k promlčení nedošlo. Zároveň poukázal na přehodnocený postoj Ministerstva dopravy v příloženém metodickém stanovisku k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla.
14. Ohledně neústavnosti právní úpravy uvedl žalovaný judikaturu Nejvyššího správního soudu, ve které nebyla tvrzená neústavnost shledána.
15. Z uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci soudem

16. Krajský soud v Brně (dále také „soud“), v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále také „soudní řád správní“) bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí magistrátu včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
17. Nejprve se soud, vzhledem k tomu, že jde o oblast správního trestání, zabýval tím, zda nebyla v mezidobí od spáchání deliktu přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobce příznivější (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46). Po prostudování změn v relevantní právní úpravě lze konstatovat, že tomu tak není, jelikož jak skutková podstata předmětného správního deliktu (dnes již terminologicky přestupku) včetně konstrukce objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby, tak zákonná sazba pokuty zůstaly beze změny. Stejný závěr platí i ve vztahu ke lhůtám pro zánik odpovědnosti, jelikož dle přechodného ustanovení pozdější právní úpravy (§ 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) se pro zánik odpovědnosti za původní jiné správní delikty aplikují původní lhůty.
18. Vzhledem k výše uvedenému soud vyšel z pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 soudního řádu správního a rozhodoval dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve znění účinném do 30. 6. 2017 ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu stanovilo, že *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví provozovateli povinnost, *aby zajistil, že při užití vozidla na*

pozemní komunikaci budou dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

19. K namítané neústavnosti předmětného správního deliktu soud uvádí, že se s ní neztotožňuje, což ostatně již konstantě uvádí ve svých rozhodnutích v obdobných věcech, přičemž nemá důvod se od těchto dříve vyjádřených závěrů odchylovat (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 6. 2017, čj. 30 A 110/2016-30, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2018, čj. 29 A 107/2016-8). Jelikož jsou tyto závěry v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, který rozpor s ústavním pořádkem taktéž neshledal (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40) soud na ně pro stručnost pouze odkazuje. Ostatně nedávno tyto závěry v rámci konkrétní kontroly ústavnosti právní normy potvrdil rovněž Ústavní soud nálezem ze dne 22. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16.
20. Dále se soud zabýval námitkou promlčení správního deliktu provozovatele vozidla, jelikož pozitivní závěr o její důvodnosti by učinil posouzení ostatních námitek nadbytečným.
21. Na základě judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, čj. 10 As 308/2016-20) dospěl k závěru, že na věc dopadá § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, který rozšiřuje aplikaci úpravy pravidel pro zánik odpovědnosti právnických osob i na nepodnikající fyzické osoby, které se dopustí deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu. V době spáchání správního deliktu právní řád v ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu obsahoval ve vztahu k odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby „nesprávný“ odkaz na § 125d, což mohlo zapříčinit nejistotu v otázce, jaké se mají uplatnit lhůty pro zánik odpovědnosti. Novelou č. 230/2014 Sb. došlo s účinností ode dne 7. 11. 2014 k úpravě ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu a tento deficit byl odstraněn. Soud v souladu se závěrem výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu zastává názor, že právní úprava nevyvolávala pochybnosti ani před touto novelou a jednalo se o zjevnou legislativní chybu v psaní (překlep). Ve smyslu § 125e odst. 3 tedy *odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.* Z tohoto pohledu byly obě lhůty (subjektivní dvouletá i objektivní čtyřletá) zachovány a nedošlo k promlčení.
22. Ohledně metodiky Ministerstva dopravy čj. 8/2013-160-OST/5, na kterou žalobce odkázal s poukazem na plynoucí legitimní očekávání, je třeba zdůraznit, že názor v ní uvedený byl popřen judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. právní větu výše citovaného rozhodnutí). Z tohoto pohledu považoval soud za nadbytečné provádět dokazování metodickým stanoviskem Ministerstva dopravy, které doložil k vyjádření žalovaný.
23. Námitky žalobce, ve kterých tvrdil, že nebyla splněna podmínka subsidiarity správního deliktu provozovatele vozidla, resp. že neexistovaly podmínky pro zahájení řízení o něm, soud rovněž posoudil jako nedůvodné.
24. Postup magistrátu a žalovaného byl podle názoru soudu zcela v souladu s principy dobré správy. Subsidiaritu správního deliktu provozovatele vozidla upravuje ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, dle něhož musí správní orgán *učinít nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.* Je zřejmé, že posouzení toho, zda byly učiněny všechny

nezbytné kroky, bude záviset na konkrétních okolnostech každého případu. V posuzované věci je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že zmocněnec žalobce označuje osobu pana T. dokonce opakovaně v různých sankčních řízeních různých provozovatelů vozidel. Zároveň je správním orgánům známo, že zástupce žalobce tuto obstrukční činnost vyvíjí pravidelně a je vedena cílem dosáhnout odložení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. V takovém případě by totiž nebylo možné zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a předmětné porušení práva by zůstalo nepotrestáno. Za této situace na základě znalosti konstantního názoru Nejvyššího správního soudu, který tuto praktiku označuje jako *účelový byenismus* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40), bylo na místě považovat sdělení žalobce za účelové, totožnost řidiče za nezjištěnou a rovněž bylo na místě zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Soud má za to, že byly učiněny veškeré nezbytné kroky ke zjištění konkrétního pachatele přestupku (výzva provozovateli vozidla, zjištění úmrtí označeného řidiče).

25. Soud nepovažuje za problematické, že se výše uvedené úvahy o účelovosti označení řidiče objevují až v rozhodnutí žalovaného, jelikož správní řízení je nutno považovat za jeden celek od jeho zahájení do právní moci konečného rozhodnutí. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tudíž lze doplnit a upřesnit v rámci rozhodnutí odvolacího orgánu.
26. Žalobce také uvedl, že se o nepřijetí jeho sdělení totožnosti řidiče dozvěděl až v souvislosti s doručením příkazu o správním deliktu provozovatele vozidla, což mu znemožnilo uvést další důkazy na podporu svého tvrzení. Žalobce se ovšem dle názoru soudu nemohl *legitimně* domnívat, že jeho sdělení údajů o konkrétním řidiči bude magistrátem po prověření akceptováno. Podstatné z hlediska možnosti uplatnění práv žalobce je to, že byl v souladu s ustanovením § 125h zákona o silničním provozu správním orgánem řádně vyzván, aby uhradil určenou částku, nebo aby sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla. Pokud žalobce využije této možnosti k účelovému označení osoby, která v mezidobí zemřela, nevyplývá ze zákona ani obecných principů správního řízení, že by správní orgán měl od žalobce vyžadovat další podklady pro doložení jeho účelového tvrzení. V napadeném rozhodnutí se sice zmiňuje, že žalobce nevysvětlil dostatečně okolnosti zapůjčení vozidla, jedná se však pouze o podpůrný argument v řadě dalších skutečností, které jednoznačně ukazují na účelovost procesní strategie žalobce (resp. jeho zmocněnce).
27. S ohledem na závěr o účelovosti sdělení totožnosti zesnulého řidiče není důvodná ani námitka žalobce, že mělo dojít k odložení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.
28. Důvodná není ani námitka žalobce, kterou argumentuje, že magistrát měl zahájit řízení o správním deliktu dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu, který hovoří o tom, že *fyzická osoba se dopustí jako provozovatel vozidla přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 1 písm. d) přikáže nebo svěří samostatné řízení vozidla osobě, o níž nezná údaje potřebné k určení její totožnosti*. Soud se s touto argumentací neztotožňuje, jelikož tato skutková podstata by byla naplněna v případě, kdy by magistrát měl za prokázané, že provozovatel vozidla potřebné údaje *nezná*. K této situaci v aktuálně projednávané věci nedošlo a správní orgán nebyl povinen zahajovat řízení o spáchání citovaného správního deliktu. Navíc není zcela zřejmé, kam žalobce touto argumentací směřuje,

jelikož i pokud by k spáchání tohoto deliktu došlo, není vyloučen souběh se správním deliktem podle § 125f zákona o silničním provozu.

29. Závěrem soud uvádí, že ve vztahu k napadenému rozhodnutí, ani k rozhodnutí magistrátu neidentifikoval důvody, jež by je činily nicotnými. Správní orgány byly k vydání rozhodnutí věcně příslušné, rozhodnutí netrpí vadami, které by je činily vnitřně rozpornými nebo právně či fakticky neuskutečnitelnými.

V. Závěr a náklady řízení

30. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
31. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
32. Žalobce neměl v řízení o žalobě úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. srpna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu